

Sygn. akt VI1 U 1232/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2018r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Sekcja ds. Ubezpieczeń Społecznych w VI Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Dorota Witkowska
Protokolant:	sekr. sąd. Patryk Barski

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2018 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy R.S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o zasiłek chorobowy

z odwołania od decyzji:

z dnia 9 października 2017r., znak: (...)

z dnia 30 października 2017r., znak:(...)

z dnia 7 grudnia 2017r., znak: (...)

z dnia 9 stycznia 2018r., znak: (...)

z dnia 2 lutego 2018r., znak: (...)

I. Zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznaje powodowi R. S.prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 września 2017r. do dnia 31 stycznia 2018r.,

II. W pozostałym zakresie odwołania oddala,

III. Odstępuje od obciążania powoda kosztami zastępstwa procesowego na rzecz pozwanego.

VI1U 1232/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 października 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił R. S. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 września 2017r. do dnia 23 października 2017r. z uzasadnieniem takim, że jako

funkcjonariusz celny nie podlegał zgłoszeniu do ubezpieczenia chorobowego uprawniającego do wypłaty zasiłku chorobowego z ubezpieczenia społecznego zarówno w czasie pełnienia służby jak i po jej ustaniu.

/decyzja w aktach ZUS/

Od powyższej decyzji odwołał się w całości powód R. S. i wniósł o jej zmianę w całości poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 września 2017r. do dnia 23 października 2017r., ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy organowi do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu powód zarzucił pozwanemu m.in. naruszenie przepisów Konstytucji w zakresie zasady równego traktowania.

/k. 2-5 odwołanie/

Pozwany wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu stanowiska pozwany podtrzymał zaskarżoną decyzję i jej argumentację podkreślając, że funkcjonariusze celni nie podlegają zgłoszeniu do ubezpieczenia chorobowego na podstawie ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

/k. 6-7 odpowiedź na odwołanie/

Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą akt VI1U 1232/17.

Kolejną decyzją z dnia 30 października 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił R. S. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 24 października 2017r. do dnia 22 listopada 2017r. z uzasadnieniem takim, że jako funkcjonariusz celny nie podlegał zgłoszeniu do ubezpieczenia chorobowego uprawniającego do wypłaty zasiłku chorobowego z ubezpieczenia społecznego zarówno w czasie pełnienia służby jak i po jej ustaniu.

/decyzja w aktach ZUS/

Od powyższej decyzji odwołał się w całości powód R.S. i wniósł o jej zmianę w całości poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 24 października 2017r. do dnia 22 listopada 2017r., ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy organowi do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu powód zarzucił pozwanemu m.in. naruszenie przepisów Konstytucji w zakresie zasady równego traktowania. Powołał się także na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2013r. w sprawie I UK 125/13.

/k. 17-18 odwołanie/

Pozwany wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu stanowiska pozwany podtrzymał zaskarżoną decyzję i jej argumentację podkreślając, że funkcjonariusze celni nie podlegają zgłoszeniu do ubezpieczenia chorobowego na podstawie ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

/k. 21-22 odpowiedź na odwołanie/

Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą akt VI1U 1279/17.

Kolejną decyzją z dnia 7 grudnia 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił R. S. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 23 listopada 2017r. do dnia 18 grudnia 2017r. ponownie z uzasadnieniem takim, że

jako funkcjonariusz celny nie podlegał zgłoszeniu do ubezpieczenia chorobowego uprawniającego do wypłaty zasiłku chorobowego z ubezpieczenia społecznego zarówno w czasie pełnienia służby jak i po jej ustaniu.

/decyzja w aktach ZUS/

Od powyższej decyzji odwołał się w całości powód R. S. i wniósł o jej zmianę w całości poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 23 listopada 2017r. do dnia 18 grudnia 2017r., ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy organowi do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu powód także zarzucił pozwanemu m.in. naruszenie przepisów Konstytucji w zakresie zasady równego traktowania i powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2013r. w sprawie I UK 125/13.

/k. 40-41 odwołanie/

Pozwany wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu stanowiska pozwany podtrzymał zaskarżoną decyzję i jej argumentację podkreślając, że funkcjonariusze celni nie podlegają zgłoszeniu do ubezpieczenia chorobowego na podstawie ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

/k. 43-44 odpowiedź na odwołanie/

Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą akt VI1U 109/18.

Kolejną decyzją z dnia 9 stycznia 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił R. S. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 19 grudnia 2017r. do dnia 15 stycznia 2018r. ponownie z uzasadnieniem takim, że jako funkcjonariusz celny nie podlegał zgłoszeniu do ubezpieczenia chorobowego uprawniającego do wypłaty zasiłku chorobowego z ubezpieczenia społecznego zarówno w czasie pełnienia służby jak i po jej ustaniu.

/k. 61 decyzja/

Od powyższej decyzji odwołał się w całości powód R. S. i wniósł o jej zmianę w całości poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 19 grudnia 2017r. do dnia 15 stycznia 2018r., ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy organowi do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu powód także zarzucił pozwanemu m.in. naruszenie przepisów Konstytucji w zakresie zasady równego traktowania i powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2013r. w sprawie I UK 125/13.

/k. 58-59 odwołanie/

Pozwany wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu stanowiska pozwany podtrzymał zaskarżoną decyzję i jej argumentację podkreślając, że funkcjonariusze celni nie podlegają zgłoszeniu do ubezpieczenia chorobowego na podstawie ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

/k. 63-64 odpowiedź na odwołanie/

Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą akt VI1U 219/18.

Kolejną decyzją z dnia 2 lutego 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił R.S. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 16 stycznia 2018r. do dnia 12 lutego 2018r. ponownie z uzasadnieniem takim, że

jako funkcjonariusz celny nie podlegał zgłoszeniu do ubezpieczenia chorobowego uprawniającego do wypłaty zasiłku chorobowego z ubezpieczenia społecznego zarówno w czasie pełnienia służby jak i po jej ustaniu.

/decyzja w aktach ZUS/

Od powyższej decyzji odwołał się w całości powód R.S. i wniósł o jej zmianę w całości poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 16 stycznia 2018r. do dnia 12 lutego 2018r., ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy organowi do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu powód ponownie zarzucił pozwanemu m.in. naruszenie przepisów Konstytucji w zakresie zasady równego traktowania i powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2013r. w sprawie I UK 125/13.

/k. 76-77 odwołanie/

Pozwany wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu stanowiska pozwany podtrzymał zaskarżoną decyzję i jej argumentację podkreślając, że funkcjonariusze celni nie podlegają zgłoszeniu do ubezpieczenia chorobowego na podstawie ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

/k. 82-83 odpowiedź na odwołanie/

Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą akt VI1U 266/18.

Kolejnymi postanowieniami Sąd zarządził połączenie wszystkich w/w spraw celem wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod wspólną sygnaturą VI1U 1232/17.

/k. 31, 51, 69, 85 postanowienia o połączeniu spraw/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Bezspornym jest w sprawie, że powód R. S. pełnił służbę w charakterze funkcjonariusza celnego w okresie od dnia 29 listopada 1994r. do dnia 28 lutego 2017r. w (...) w G. oraz następnie od dnia 1 marca 2017r. do dnia 31 sierpnia 2017r. w (...)w G..

Jego stosunek służby ustał w wyniku wygaśnięcia na podstawie art. 170 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 listopada 2016r. przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. 2016.1948, ze zm.).

/dowód: k. 5-4 akt ZUS świadectwo służby/

W okresie pełnienia służby w 2017r. powód był niezdolny do pracy od dnia 2 sierpnia 2017r. do dnia 31 sierpnia 2017r.

/dowód: k. 107 informacja (...) w G./

Bezspornym jest, że po 31 sierpnia 2018r. powód nadal był nieprzerwanie niezdolny do pracy łącznie do dnia 12 lutego 2018r., co potwierdzały wystawiane mu zaświadczenia lekarskie o czasowej niezdolności do pracy.

Bezspornym jest również, że orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 17 kwietnia 2018r. powód został uznany za niezdolnego do pracy w okresie 9 miesięcy od wyczerpania zasiłku chorobowego.

/bezsporne, orzeczenie okazane na rozprawie w dniu 12 września 2018r./

Do dnia 8 czerwca 2018r. powód nie został przywrócony do służby.

/dowód: k. 107 informacja (...) w G./

Przed tutejszym Sądem toczy się pod sygnaturą akt VIP 199/18 sprawa z powództwa R. S. przeciwko Dyrektorowi (...) w G. o odszkodowanie za niezgodne z prawem wygaszenie stosunku służbowego. Powód nie wnosi o przywrócenie do służby. Nie toczy się również żadne postępowanie administracyjne, które zainicjowałby powód odnośnie jego służby.

Przed tutejszym Sądem toczy się także postępowanie pod sygnaturą akt VI1U 220/18 z odwołania powoda R.S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. o świadczenie rehabilitacyjne, które mocą postanowienia Sądu z dnia 11 kwietnia 2018r. zostało zawieszona na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 kpc z uwagi na toczące się niniejsze postępowanie o charakterze prejudycjalnym, gdzie Sąd wskazał m.in., iż ustalenie, czy powód był uprawniony do zasiłku chorobowego za okres 182 dni przesądzi, czy ewentualnie byłby uprawniony do świadczenia rehabilitacyjnego.

/okoliczności znane Sądowi z urzędu, k. 109, 118 notatki urzędowe, k. 123 e-protokół rozprawy i przyznanie powoda/

Po 31 sierpnia 2017r. powód nie podejmował żadnej pracy, nie zawierał żadnych umów, nie wykonywał żadnych prac ani czynności zarobkowych, nie założył również działalności gospodarczej. Po tej dacie powód także nie nabył prawa do renty i nie składał wniosku o emeryturę, nie nabył prawa do zasiłku dla bezrobotnych, ani zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego ani nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego, nie był też objęty obowiązkowym ubezpieczeniem rolników.

/bezsporne, k. 123 e-protokół rozprawy i przyznanie przez powoda, k. 7 w aktach ZUS oświadczenie powoda na druku ZUS Z-10/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o okoliczności bezsporne, okoliczności znane z urzędu oraz dowody w postaci dokumentów.

Oceniając materiał, jaki posłużył do ustaleń faktycznych, Sąd miał na uwadze, że nie budził on wątpliwości. Okoliczności bezsporne znajdowały potwierdzenie lub uzupełnienie w dokumentach, których autentyczność i prawdziwość nie była kwestionowana. Okoliczności znane z urzędu dotyczyły spraw sądowych powoda toczących się w tutejszym Sądzie.

Oceniając zaś odwołanie Sąd miał na uwadze, że sprawa dotyczyła prawa do zasiłku chorobowego od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych dla funkcjonariusza celnego za okres po ustaniu służby.

System ubezpieczeń społecznych obejmuje ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe, co wynika z art. 1 z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. 2017.1778, ze zm. - zwana dalej ustawą systemową). Wyłącznym dysponentem państwowego funduszu celowego, jakim jest fundusz ubezpieczeń społecznych i w jego ramach m.in. fundusz chorobowy, jest Zakład Ubezpieczeń Społecznych, co wynika z art. 51 ust. 1 i 2 w zw. z art. 55 ust. 1 ustawy systemowej.

Zasiłek chorobowy należy do systemu ubezpieczenia chorobowego i zasady przyznawania prawa do tego zasiłku zostały uregulowane w ustawie z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. 2017.1368, ze zm. - zwanej dalej ustawą zasiłkową), co wynika z art. 2 pkt 1 ustawy zasiłkowej. Natomiast art. 1 ust. 1 ustawy zasiłkowej stanowi, że świadczenia pieniężne na warunkach i w wysokości określonych ustawą przysługują osobom objętym ubezpieczeniem społecznym w razie choroby i macierzyństwa określonym w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (...), zwanym dalej "ubezpieczonymi". Zatem jednym z podstawowych warunków nabycia uprawnienia do zasiłku chorobowego jest fakt objęcia społecznym ubezpieczeniem chorobowym na zasadach określonych w ustawie systemowej.

W odniesieniu do sytuacji powoda należy zauważyć, że w okresie pełnienia służby powód jako funkcjonariusz celny w okresie przebywania na zwolnieniu lekarskim miał prawo do wypłacanego przez zatrudniającą jednostkę uposażenia

chorobowego (zatem nie zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego zarządzanego przez ZUS). Powyższe wynikało z art. 152b ust. 1 uprzednio obowiązującej ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz.U.2016.1799) oraz z art. 232 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U.2018.508), która zastąpiła ustawę o Służbie Celnej.

Sprawa dotyczy okresu niezdolności do pracy przypadającego po ustaniu służby. Świadczeń dla funkcjonariusza celnego z tytułu niezdolności do pracy za okres po ustaniu służby nie regulowała ustawa o Służbie Celnej ani obecna ustawa o Krajowej Administracji Skarbowej.

Należy zauważyć, że sprawa dotyczy prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1 września 2017r. W stanie prawnym, którego dotyczy omawiana sprawa (tj. przed nowelizacją ustawy systemowej dokonaną z dniem 1 stycznia 2018r. ustawa z dnia 11 maja 2017r. - Dz.U. 2017.1321), funkcjonariusze celni podlegali obowiązkowo ubezpieczeniu społecznemu emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu (art. 6 ust. 1 pkt 18a oraz art. 12 ust. 1 ustawy systemowej). Natomiast kwestia podlegania ubezpieczeniu chorobowemu nie była uregulowana w ustawie systemowej w sposób jednoznaczny. Wątpliwości interpretacyjne dotyczyły przepisów art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 13 pkt 12 ustawy systemowej, w szczególności zwracało uwagę, że art. 11 ust. 1 i 2 interpretowany jako zawierający zamknięty katalog osób podlegających ubezpieczeniu chorobowemu, nie wymieniał funkcjonariuszy służby celnej wśród osób podlegających obowiązkowo lub dobrowolnie na swój wniosek ubezpieczeniu chorobowemu. Natomiast art. 13 pkt 12 stanowił, że "obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu" podlegali funkcjonariusze Służby Celnej od dnia nawiązania stosunku służby do dnia zwolnienia ze służby.

W kwestii powyższych wątpliwości interpretacyjnych wypowiedział Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 października 2013r. w sprawie I UK 125/13 (za lex 1506237). W uzasadnieniu wyroku Sąd Najwyższy m.in. dokonując analizy wybranych aspektów ustawy o Służbie Celnej ocenił, że uprawnienia celników związane z niezdolnością do pracy na skutek choroby unormowano zasadniczo w sposób bardziej korzystny w porównaniu do pracowników. Dotyczyło to np. długości okresu otrzymywania uposażenia w czasie choroby (w myśl art. 105 pkt 6 ustawy o Służbie Celnej funkcjonariusza można zwolnić ze służby w przypadku nieobecności w służbie z powodu choroby trwającej dłużej niż rok), a także wysokości uposażenia w okresie niezdolności do pracy. Sąd Najwyższy wskazał także, że uposażenie to było finansowane z budżetu Państwa; nie było więc potrzeby odprowadzania składek na ubezpieczenie chorobowe, czego konsekwencją stała się treść art. 11 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, a świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego zostały przyznane celnikom na takich samych zasadach jak innym osobom, podlegającym obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym. Sąd Najwyższy potwierdził również, że ustawa o Służbie Celnej nie reguluje sytuacji celnika, który stał się niezdolny do służby, jeżeli niezdolność do pracy z tej przyczyny trwa nadal po zwolnieniu ze służby, a stał się on niezdolny do służby w krótkim okresie przed jej zakończeniem. Zdaniem Sądu Najwyższego pragmatyki służbowe nie powinny jednak regulować kwestii świadczeń z tytułu choroby poniżej standardu, wyznaczonego przez ustawę z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, a brak unormowania spornej kwestii w ustawie o Służbie Celnej mógł być determinowany poglądem o komplementarnej regulacji zawartej w ustawie zasiłkowej. (...).

Dalej Sąd Najwyższy powołując się na A. Rzetecką - Gil i jej pogląd wyrażony [w:] Komentarzu do art. 7 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa odnoszącego się do choroby powstałej po zakończeniu ubezpieczenia chorobowego, zwrócił uwagę, że "świadczenie przewidziane w tym przepisie jest świadczeniem o charakterze wyjątkowym, gdyż udzielanym po ustaniu okresu objętego składką na ubezpieczenie i - co za tym idzie - bez ekwiwalentu w tej składce, przysługującym z tytułu spełnienia się ryzyka określonego ogólnie jako "niezdolność do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia" (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 2006 r., I UK 42/06, OSNP 2007 nr 15-16, poz. 232). Ratio legis tego uregulowania jest zabezpieczenie materialne pracownika na wypadek czasowej przeszkody w podjęciu nowego zatrudnienia, ujmowane również jako zabezpieczenie pracownika przed utratą zarobków na wypadek przemijających przeszkód w ich zdobywaniu, wywołanych chorobą. Unormowanie to ma więc charakter gwarancyjny, ochronny, zabezpieczający środki utrzymania ubezpieczonego i jego rodziny na czas uniemożliwiający wyszukanie nowego źródła dochodu. Prawo do tego świadczenia dyktowane jest koniecznością ochrony spowodowanej przez chorobę przerwy w pracy (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z

dnia 18 kwietnia 1996 r., II UZP 23/95, OSNAPiUS 1996 nr 24, poz. 376). W art. 7 ustawy ustawodawca wyróżnił sytuacje nadające się do ochrony ze względów społecznych i uznał, że - poza wypadkami opisanymi w art. 12 oraz art. 15-16 ustawy- prawa do zasiłku nie można nabyć w okolicznościach opisanych w art. 13 jako niewymagających tej ochrony (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2001 r., III ZP 11/01).".

Dalej Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że zawarte w art. 13 pkt 12 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych *expressis verbis* zdanie, że "obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu" podlegają funkcjonariusze Służby Celnej od dnia nawiązania stosunku służby do dnia zwolnienia ze służby, mogłoby implikować taką wykładnię teleologiczną omawianych przepisów, że celem ustawodawcy nie było pozbawianie funkcjonariuszy celnych po dniu zwolnienia ze służby prawa do zasiłku chorobowego na podstawie ustawy zasiłkowej."

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, że powód stał się niezdolny do pracy w dniu 2 sierpnia 2017r., a zatem jeszcze w okresie służby, która trwała do 31 sierpnia 2017r. Niezdolność do pracy powoda trwała nieprzerwanie do dnia 12 lutego 2018r. i jej 182 dzień upływał w dniu 31 stycznia 2018r. W tym okresie powód nie był uprawniony do renty ani emerytury, nie kontynuował lub podejmował działalności stanowiącej tytuł do objęcia ubezpieczeniem chorobowym, nie był uprawniony do zasiłku dla bezrobotnych ani nie zachodziły wobec niego inne zdarzenia o jakich mowa w art. 13 ustawy zasiłkowej. Postępowanie dowodowe nie wskazuje również, aby wobec powoda zachodziły przesłanki określone przepisami art. 12 czy art. 14 do 17 ustawy zasiłkowej.

W ocenie Sądu uznać należy, że powód zachował prawo do zasiłku chorobowego za okres po ustaniu służby. W tym przypadku uznać należy, że funkcjonariusz Służby Celnej może nabyć prawo do zasiłku chorobowego po zakończeniu służby, jeżeli niezdolność do jej wykonywania powstała w okresie przed jej zakończeniem, nie doszło do przekroczenia okresu zasiłkowego wymienionego w art. 8 ustawy zasiłkowej i nie wystąpiły okoliczności negatywne, opisane w art. 12-17 ustawy na podstawie odpowiednio stosowanego art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej, który stanowi, że zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego w związku z art. 13 pkt 12 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych stanowiącym, że obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 18a (tj. funkcjonariusze Służby Celno - Skarbowej)- od dnia nawiązania stosunku służby do dnia zwolnienia ze służby.

Za przyjęciem powyższej interpretacji przemawia wyrażona w art. 2a ust. 1 i 2 ustawy systemowej zasada równego traktowania wszystkich ubezpieczonych również co do okresu wypłaty świadczeń i zachowania prawa do świadczeń. Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela w tym zakresie pogląd Sądu Najwyższego, że pragmatyki służbowe (jak dotycząca funkcjonariuszy służby celnej) nie powinny regulować kwestii świadczeń z tytułu choroby poniżej standardu, wyznaczonego przez ustawę zasiłkową, a ustawa ta - co do zasady - nie wyklucza uprawnienia do kontynuowania zasiłku chorobowego, mimo ustania ubezpieczenia (art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej), a nawet przewiduje możliwość nabycia prawa do zasiłku chorobowego mimo ustania tytułu ubezpieczenia (art. 7 ustawy zasiłkowej). Za przyjęciem takiego rozwiązania przemawia - jak słusznie wskazał to Sąd Najwyższy - zasada zabezpieczenia materialnego pracownika na wypadek czasowej przeszkody w podjęciu nowego zatrudnienia, ujmowana również jako zabezpieczenie pracownika przed utratą zarobków na wypadek przemijających przeszkód w ich zdobywaniu, wywołanych chorobą oraz związana z tym funkcja gwarancyjna, ochronna i zabezpieczająca zasiłku chorobowego. Pozbawienie zatem powoda prawa do zasiłku chorobowego w sytuacji, gdy obiektywnie z powodu choroby nie może zapewnić sobie i rodzinie środków utrzymania ani wyszukać nowego źródła dochodu, stanowiłoby naruszenie powyższych zasad. W konsekwencji uznać należało, że powód ma prawo do zasiłku chorobowego za okres po ustaniu służby na odpowiednio stosowanych zasadach i warunkach określonych w ustawie zasiłkowej. Zatem uprawnienie powoda nie może m.in. wykraczać poza okres zasiłkowy przewidziany w art. 7 ustawy zasiłkowej, który w odniesieniu do niego wynosi 182 dni i kończył się z dniem 31 stycznia 2018r. Dlatego też za okres po 31 stycznia 2018r. żądanie powoda o zasiłek chorobowy należało oddalić na mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc, a w pozostałym zakresie na mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienić zaskarżone decyzje i orzec jak w punkcie I wyroku.

Na zasadzie art. 102 kpc Sąd odstąpił od obciążania powoda kosztami zastępstwa procesowego na rzecz pozwanego mając na uwadze, że w ostatecznym rozrachunku powód uległ pozwanemu jedynie w niewielkim zakresie.